

Volkomen bekering

Jan Proos

Dit materiaal is onderdeel van het compendium christelijk leraarschap dat samengesteld is door het lectoraat Christelijk leraarschap van Driestar hogeschool. Zie ook www.christelijkleraarschap.nl.

Samenvatting	Artikel over Augustinus' bekeringsverhaal. Bekering heeft altijd tot gevolg dat je een leven leidt tot Gods eer.
Bronvermelding	Proos, J.P. (2010) Volkomen bekering. In: Aan de slag met Augustinus, Bronnen van inspiratie - deel 2 (pp. 73-74) Gouda: Lectoraat Onderwijs & Identiteit
Thema *	Inspiratiebronnen
Gebruik **	Hart
Plaatsingsdatum	2010
Gerelateerde artikelen	n.v.t.
Trefwoorden	Christelijke opvoeding, existentiële ervaring

* In het compendium wordt al het materiaal verdeeld over de acht thema's van christelijk leraarschap: *onderwijs, inspiratiebronnen, leraar, leerling, leerstof, didactiek, schoolteam, leidinggevend*.

** Het materiaal kan gebruikt worden als onderbouwing en visievorming (*hoofd*), bezinning en reflectie (*hart*) of biedt concrete handreikingen en voorbeelden (*handen*).

Tekst 18 Volkomen bekering

De volgende leestekst is erg beroemd, omdat het vertelt over hoe Augustinus tot een geestelijke doorbraak kwam en vrede vond voor zijn ziel. We weten van meer mensen die zo'n existentiële ervaring hadden. De apostel Paulus had zijn ervaring op de weg naar Damascus toen hij Jezus ontmoette. Luther had zijn 'Turmerlebnis' die voor hem een 'porta paradiso' was. Pascal had zijn ervaring toen hij een bijzondere ontmoeting had met God.

Terecht geven biografen aan dat het echte nieuwe leven bij Augustinus pas begint als hij daadwerkelijk zijn arbeid begint als presbyter en later als bisschop in Hippo. Bekering heeft altijd tot gevolg dat je je richt op het leiden van een leven tot Gods eer.

XII Op het horen van een stem opent hij de Schrift en komt tot volkomen bekering

Toen echter een diepgaande beschouwing mijn gehele ellende uit de verborgen grond te voorschijn gehaald en voor de aanblik mijns harten gesteld had, stak er een geweldige storm op, die een geweldige tranenregen met zich bracht. En om die geheel te kunnen vergieten met de woorden, die ermee gepaard gingen, stond ik op en ging weg van Alypius - het kwam mij voor, dat de eenzaamheid geschikter was tot het wenen - en ik ging zover weg, dat ook zijn aanwezigheid mij niet lastig kon zijn. Want zo was ik op dat ogenblik, en hij merkte het: want ik had het een of ander gezegd, denk ik, waarbij de klank van mijn stem mijn opkomende tranen verried, en zo was ik opgerezen. Hij bleef dus op de plaats, waar wij zaten, in grote verbazing. Ik wierp mij onder een vijgenboom neer, ik weet niet hoe, en liet mijn tranen de vrije loop en de stromen van mijn ogen braken los, als een welbehaaglijk offer voor U, en veel sprak ik tot U, zij het niet met dezelfde woorden, dan toch in deze zin. "En Gij, Heere, hoe lange? Hoe lang, Heere, zult Gij eeuwig toornen? Gedenk ons de vorige misdaden niet." Want ik gevoelde, dat zij mij vasthielden. En ik riep de klagelijke woorden uit: "Hoe lang, hoe lang nog zal het zijn: "morgen, altijd door morgen?" "Waarom niet nu? Waarom niet in deze ure het einde van mijn smaadheid?"

Zo sprak ik en ik weende in de bitterste verbrijzeling mijns harten. En zie, daar hoorde ik een stem uit de naburige woning, alsof een

knaap of een meisje, dat weet ik niet, op zingenden toon zei en dikwijls herhaalde: "Neem, lees; neem, lees." Terstond nam mijn gelaat een andere uitdrukking aan en met de grootste inspanning begon ik na te denken of de kinderen in het een of andere spel iets dergelijks plachten te zingen, maar ik herinnerde mij niet het ergens gehoord te hebben, en na de aandrang van mijn tranen onderdrukt te hebben, stond ik op, daar ik het niet anders kon verklaren, dan dat mij van Godswege bevolen werd, het boek te openen en het eerste hoofdstuk, dat ik zou vinden, te lezen. Want ik had van Antonius gehoord, dat hij door een voorlezing uit het evangelie, waar hij toevallig bij gekomen was, de vermaning gekregen had, alsof tot hem gezegd werd, wat werd voorgelezen: Ga heen, verkoop wat gij hebt, en geef het de armen en gij zult een schat hebben in de hemel; en kom hierheen, volg mij; en dat hij door deze stem Gods zich terstond tot U bekeerd had. Derhalve snelde ik terug naar de plaats, waar Alypius zat: want daar had ik het boek van de apostel neergelegd, toen ik vandaar opgestaan was. Ik greep het, opende het en las zwijgend de plaats, waar mijn ogen het eerst op vielen: niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid; maar doet aan de Heer Jezus Christus en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden. Verder wilde ik niet lezen en dat was ook niet nodig. Want terstond, toen ik deze woorden ten einde gelezen had, stroomde als het ware het licht van de gemoedsrust mijn hart binnen en alle duisternis van twijfel vloot heen.

Vragen:

1. Hoe komt het bekeringsverhaal van Augustinus op je over?
2. Mag je een kinderlied wel opvatten als een goddelijke vingerwijzing?
3. Augustinus beschrijft telkens dat hij ervan doordrongen was dat God in zijn leven bestuurde. Kunnen we in de school nog wel zo'n beeld van God doorgeven? Wat ervaren kinderen in hun eigen leven van God?
4. Kunnen we een beroep doen op de wil van kinderen om het goede te doen?
5. Wat moeten kinderen weten over het leren kennen van God? Is een existentiële ervaring, zoals Augustinus had, nodig?